ORDONANŢĂ nr. 137 din 31 august 2000 (**republicată**)

privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare)**

EMITENT • **GUVERNUL**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 166 din 7 martie 2014**

Data intrării în vigoare 07-03-2014

Formă consolidată valabilă la data 18-01-2024

Prezenta formă consolidată este valabilă începând cu data de 02-07-2022 până la data de 18-01-2024

Atenție, se afisează forma consolidată a ORDONANŢĂ nr. 137 din 31 august 2000(Republicata 2) din Monitorul Oficial nr.166 din 07-03-2014

Notă CTCE Forma consolidată a ORDONANŢEI nr. 137 din 31 august 2000 (Rep. 2), din Monitorul Oficial nr. 166 din 7 martie 2014, la data de 18 Ianuarie 2024 este realizată prin includerea modificărilor şi completărilor aduse de:DECIZIA nr. 10 din 23 mai 2016; LEGEA-CADRU nr. 153 din 28 iunie 2017; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 45 din 9 aprilie 2020; LEGEA nr. 167 din 7 august 2020; LEGEA nr. 193 din 28 iunie 2022.

Conţinutul acestui act aparţine exclusiv S.C. Centrul Teritorial de Calcul Electronic S.A. Piatra-Neamţ şi nu este un document cu caracter oficial, fiind destinat informării utilizatorilor.

*) Republicată în temeiul art. II din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 19/2013 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 2 aprilie 2013, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 189/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 27 iunie 2013, dându-se textelor o nouă numerotare.Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007 şi, ulterior, a mai fost modificată şi completată prin:

– Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluţionarea unor aspecte financiare în sistemul justiţiei, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 76/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009;

– Legea nr. 61/2013 pentru modificarea Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 25 martie 2013;

– Rectificarea referitoare la forma republicată a Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 24 februarie 2014.

Notă

**) Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 1.325 din 4 decembrie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, s-a constatat că dispoziţiile Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituţionale în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Capitolul I
Principii şi definiţii

Articolul 1

(1)În România, stat de drept, democratic şi social, demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor, libera dezvoltare a personalităţii umane reprezintă valori supreme şi sunt garantate de lege.

Notă

***) Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 818 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi

sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 819 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1)-(3), art. 6 şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 820 din 3 iulie 2008, referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 821 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1), (3) şi (11) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

(2) Principiul egalităţii între cetăţeni, al excluderii privilegiilor şi discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

a)dreptul la un tratament egal în faţa instanţelor judecătoreşti şi a oricărui altui organ jurisdicţional;

b)dreptul la securitatea persoanei şi la obţinerea protecţiei statului împotriva violenţelor sau maltratărilor din partea oricărui individ, grup sau instituţie;

c)drepturile politice, şi anume drepturile electorale, dreptul de a participa la viaţa publică şi de a avea acces la funcţii şi demnităţi publice;

d)drepturile civile, în special:

(i) dreptul la libera circulaţie şi la alegerea reşedinţei;

(ii) dreptul de a părăsi ţara şi de a se întoarce în ţară;

(iii) dreptul de a obţine şi de a renunţa la cetăţenia română;

(iv) dreptul de a se căsători şi de a-şi alege partenerul;

(v) dreptul de proprietate;

(vi) dreptul la moştenire;

(vii) dreptul la libertatea de gândire, conştiinţă şi religie;

(viii) dreptul la libertatea de opinie şi de exprimare;

(ix) dreptul la libertatea de întrunire şi de asociere;

(x) dreptul de petiţionare;

e)drepturile economice, sociale şi culturale, în special:

(i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupaţiei, la condiţii de muncă echitabile şi satisfăcătoare, la protecţia împotriva şomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remuneraţie echitabilă şi satisfăcătoare;

(ii) dreptul de a înfiinţa sindicate şi de a se afilia unor sindicate;

(iii) dreptul la locuinţă;
(iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială şi la servicii sociale;
(v) dreptul la educaţie şi la pregătire profesională;
(vi) dreptul de a lua parte, în condiţii de egalitate, la activităţi culturale şi sportive;
f)dreptul de acces la toate locurile şi serviciile destinate folosinţei publice.

(3) Exercitarea drepturilor enunţate în cuprinsul prezentului articol priveşte persoanele aflate în situaţii comparabile.

(4) Orice persoană fizică sau juridică are obligaţia să respecte principiile enunţate la alin. (2).

Articolul 2

(1) Potrivit prezentei ordonanţe, prin discriminare se înţelege orice deosebire, excludere, restricţie sau preferinţă, pe bază de rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenenţă la o categorie defavorizată, precum şi orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoaşterii, folosinţei sau exercitării, în condiţii de egalitate, a drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social şi cultural sau în orice alte domenii ale vieţii publice.

(2) Dispoziţia de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înţelesul prezentei ordonanţe.

(3)) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanţe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), faţă de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate şi necesare.

Notă

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 818 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 819 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1)-(3), art. 6 şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 820 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 821 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1), (3) şi (11) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că

prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate faţă de alte persoane, grupuri de persoane sau comunităţi atrage răspunderea contravenţională conform prezentei ordonanţe, dacă nu intră sub incidenţa legii penale.

(5) Constituie hărţuire şi se sancţionează contravenţional orice comportament pe criteriu de rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenenţă la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.

(5^1) Constituie hărţuire morală la locul de muncă şi se sancţionează disciplinar, contravenţional sau penal, după caz, orice comportament exercitat cu privire la un angajat de către un alt angajat care este superiorul său ierarhic, de către un subaltern şi/sau de către un angajat comparabil din punct de vedere ierarhic, în legătură cu raporturile de muncă, care să aibă drept scop sau efect o deteriorare a condiţiilor de muncă prin lezarea drepturilor sau demnităţii angajatului, prin afectarea sănătăţii sale fizice sau mentale ori prin compromiterea viitorului profesional al acestuia, comportament manifestat în oricare dintre următoarele forme:

a)conduită ostilă sau nedorită;

b)comentarii verbale;

c)acţiuni sau gesturi.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^2) Constituie hărţuire morală la locul de muncă orice comportament care, prin caracterul său sistematic, poate aduce atingere demnităţii, integrităţii fizice ori mentale a unui angajat sau grup de angajaţi, punând în pericol munca lor sau degradând climatul de lucru. În înţelesul prezentei legi, stresul şi epuizarea fizică intră sub incidenţa hărţuirii morale la locul de muncă.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^3) Fiecare angajat are dreptul la un loc de muncă lipsit de acte de hărţuire morală. Niciun angajat nu va fi sancţionat, concediat sau discriminat, direct sau indirect, inclusiv cu privire la salarizare, formare profesională, promovare sau prelungirea raporturilor de muncă, din cauză că a fost supus sau că a refuzat să fie supus hărţuirii morale la locul de muncă.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^4) Angajaţii care săvârşesc acte sau fapte de hărţuire morală la locul de muncă răspund disciplinar, în condiţiile legii şi ale regulamentului intern al angajatorului. Răspunderea disciplinară nu înlătură răspunderea contravenţională sau penală a angajatului pentru faptele respective.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^5) Angajatorul are obligaţia de a lua orice măsuri necesare în scopul prevenirii şi combaterii actelor de hărţuire morală la locul de muncă, inclusiv prin prevederea în regulamentul intern al unităţii de sancţiuni disciplinare pentru angajaţii care săvârşesc acte sau fapte de hărţuire morală la locul de muncă.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^6) Este interzisă stabilirea de către angajator, în orice formă, de reguli sau măsuri interne care să oblige, să determine sau să îndemne angajaţii la săvârşirea de acte sau fapte de hărţuire morală la locul de muncă.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5^7) Angajatul, victimă a hărţuirii morale la locul de muncă, trebuie să dovedească elementele de fapt ale hărţuirii morale, sarcina probei revenind angajatorului, în condiţiile legii. Intenţia de a prejudicia prin acte sau fapte de hărţuire morală la locul de muncă nu trebuie dovedită.

La data de 10-08-2020 Articolul 2 din Capitolul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(6) Orice deosebire, excludere, restricţie sau preferinţă bazată pe două sau mai multe criterii prevăzute la alin. (1) constituie circumstanţă agravantă la stabilirea răspunderii contravenţionale dacă una sau mai multe dintre componentele acesteia nu intră sub incidenţa legii penale.

(7) Constituie victimizare şi se sancţionează contravenţional conform prezentei ordonanţe orice tratament advers, venit ca reacţie la o plângere sau acţiune în justiţie cu privire la încălcarea principiului tratamentului egal şi al nediscriminării.

(8) Prevederile prezentei ordonanţe nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la libera exprimare, a dreptului la opinie şi a dreptului la informaţie.

(9)Măsurile luate de autorităţile publice sau de persoanele juridice de drept privat în favoarea unei persoane, unui grup de persoane sau a unei comunităţi, vizând asigurarea dezvoltării lor fireşti şi realizarea efectivă a egalităţii de şanse a acestora în raport cu celelalte persoane, grupuri de persoane sau comunităţi, precum şi măsurile pozitive ce vizează protecţia grupurilor defavorizate nu constituie discriminare în sensul prezentei ordonanţe.

(10)În înţelesul prezentei ordonanţe, eliminarea tuturor formelor de discriminare se realizează prin:

a)prevenirea oricăror fapte de discriminare, prin instituirea unor măsuri speciale, inclusiv a unor acţiuni afirmative, în vederea protecţiei persoanelor defavorizate care nu se bucură de egalitatea şanselor;

b)mediere prin soluţionarea pe cale amiabilă a conflictelor apărute în urma săvârşirii unor acte/fapte de discriminare;

c)sancţionarea comportamentului discriminatoriu prevăzut în dispoziţiile alin. (1)-(7).

(11) Comportamentul discriminatoriu prevăzut la alin. (1)-(7) atrage răspunderea civilă, contravenţională sau penală, după caz, în condiţiile legii.

Articolul 3

Dispoziţiile prezentei ordonanţe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum şi instituţiilor publice cu atribuţii în ceea ce priveşte:

a)condiţiile de încadrare în muncă, criteriile şi condiţiile de recrutare, selectare şi promovare, accesul la toate formele şi nivelurile de orientare, formare şi perfecţionare profesională;

b)protecţia şi securitatea socială;

c)serviciile publice sau alte servicii, accesul la bunuri şi facilităţi;

d)sistemul educaţional;

e)asigurarea libertăţii de circulaţie;

f)asigurarea liniştii şi ordinii publice;

g)alte domenii ale vieţii sociale.

Articolul 4

În înţelesul prezentei ordonanţe, categorie defavorizată este acea categorie de persoane care fie se află pe o poziţie de inegalitate în raport cu majoritatea cetăţenilor datorită diferenţelor identitare faţă de majoritate, fie se confruntă cu un comportament de respingere şi marginalizare.

Articolul 5
Diferenţa de tratament bazată pe o caracteristică legată de criteriile prevăzute la art. 2 alin. (1) nu constituie discriminare atunci când, în temeiul naturii activităţilor ocupaţionale sau al contextului în care acestea se desfăşoară, o asemenea caracteristică reprezintă o cerinţă profesională reală şi determinantă, cu condiţia ca obiectivul să fie legitim şi cerinţa proporţională.

Capitolul II
Dispoziţii speciale

Secţiunea I
Egalitatea în activitatea economică şi în materie de angajare şi profesie

Articolul 6
Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, condiţionarea participării la o activitate economică a unei persoane ori a alegerii sau exercitării libere a unei profesii de apartenenţa sa la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv de convingerile, de sexul sau orientarea sexuală, de vârsta sau de apartenenţa sa la o categorie defavorizată.

Articolul 7
Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, discriminarea unei persoane pentru motivul că aparţine unei anumite rase, naţionalităţi, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă şi protecţie socială, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

a) încheierea, suspendarea, modificarea sau încetarea raportului de muncă;
b) stabilirea şi modificarea atribuţiilor de serviciu, locului de muncă sau a salariului;
c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul;
d) formarea, perfecţionarea, reconversia şi promovarea profesională;
e) aplicarea măsurilor disciplinare;
f) dreptul de aderare la sindicat şi accesul la facilităţile acordate de acesta;
g) orice alte condiţii de prestare a muncii, potrivit legislaţiei în vigoare.

Articolul 8
(1) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, refuzul unei persoane fizice sau juridice de a angaja în muncă o persoană pentru motivul că aceasta aparţine unei anumite rase, naţionalităţi, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate ori din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.
(2) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, condiţionarea ocupării unui post prin anunţ sau concurs, lansat de angajator ori de reprezentantul acestuia, de apartenenţa la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, de vârsta, de sexul sau orientarea sexuală, respectiv de convingerile candidaţilor, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 2 alin. (9).
(3) Persoanele fizice şi juridice cu atribuţii în medierea şi repartizarea în muncă vor aplica un tratament egal tuturor celor aflaţi în căutarea unui loc de muncă, vor asigura tuturor persoanelor aflate în căutarea unui loc de muncă accesul liber şi egal la consultarea cererii şi ofertei de pe piaţa muncii, la consultanţa cu privire la posibilităţile de ocupare a unui loc de muncă şi de obţinere a unei calificări şi vor refuza sprijinirea cererilor discriminatorii ale angajaţilor. Angajatorii vor asigura confidenţialitatea datelor privitoare la rasa, naţionalitatea, etnia, religia, sexul, orientarea sexuală sau a altor date cu caracter privat care privesc persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă.

Articolul 9
Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, discriminarea angajaţilor de către angajatori, în raport cu prestaţiile sociale acordate, din cauza apartenenţei angajaţilor la o anumită rasă, naţionalitate, origine etnică, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori pe baza vârstei, sexului, orientării sexuale sau convingerilor promovate de ei.

Secţiunea a II-a
Accesul la serviciile publice administrative şi juridice, de sănătate, la alte servicii, bunuri şi facilităţi

Articolul 10

Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, dacă fapta nu intră sub incidenţa legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenţei acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză prin:

a) refuzarea acordării serviciilor publice administrative şi juridice;

b) refuzarea accesului unei persoane sau unui grup de persoane la serviciile de sănătate publică - alegerea medicului de familie, asistenţă medicală, asigurările de sănătate, serviciile de urgenţă sau alte servicii de sănătate;

c) refuzul de a vinde sau de a închiria un teren sau imobil cu destinaţie de locuinţă;

d) refuzul de a acorda un credit bancar sau de a încheia orice alt tip de contract;

e) refuzul accesului unei persoane sau unui grup de persoane la serviciile oferite de teatre, cinematografe, biblioteci, muzee şi expoziţii;

f) refuzul accesului unei persoane sau unui grup de persoane la serviciile oferite de magazine, hoteluri, restaurante, baruri, discoteci sau de orice alţi prestatori de servicii, indiferent dacă sunt în proprietate privată ori publică;

g) refuzul accesului unei persoane sau unui grup de persoane la serviciile oferite de companiile de transport în comun - prin avion, vapor, tren, metrou, autobuz, troleibuz, tramvai, taxi sau prin alte mijloace;

h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilităţi.

Secţiunea a III-a
Accesul la educaţie

Articolul 11

(1) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, refuzarea accesului unei persoane sau unui grup de persoane la sistemul de educaţie de stat sau privat, la orice formă, grad şi nivel, din cauza apartenenţei acestora la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică tuturor fazelor sau etapelor din sistemul educaţional, inclusiv la admiterea sau la înscrierea în unităţile ori instituţiile de învăţământ şi la evaluarea ori examinarea cunoştinţelor.

(3) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, solicitarea unor declaraţii doveditoare ale apartenenţei acelei persoane sau acelui grup la o anumită etnie, care să condiţioneze accesul unei persoane sau unui grup de persoane la educaţie în limba maternă. Excepţie face situaţia în care în învăţământul liceal şi universitar candidaţii concurează pe locuri special acordate pentru o anumită minoritate şi se impune dovedirea, printr-un act din partea unei organizaţii legal constituite a minorităţii respective, a apartenenţei la această minoritate.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului unităţii ori instituţiei de învăţământ de a refuza înscrierea sau admiterea unei persoane ale cărei cunoştinţe ori rezultate anterioare nu corespund standardelor sau condiţiilor de înscriere cerute pentru accesul în instituţia respectivă, atât timp cât refuzul nu este determinat de apartenenţa persoanei în cauză la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia.

(5) Prevederile alin. (1) şi (2) nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului unităţii ori instituţiei de învăţământ pentru pregătirea personalului de cult de a refuza înscrierea unei persoane al cărei statut confesional nu corespunde condiţiilor stabilite pentru accesul în instituţia respectivă.

(6) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, orice îngrădiri pe criterii de apartenenţă la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată în procesul de înfiinţare şi de acreditare a instituţiilor de învăţământ înfiinţate în cadrul legislativ în vigoare.

Secţiunea a IV-a
Libertatea de circulaţie, dreptul la libera alegere a domiciliului şi accesul în locurile publice

Articolul 12

(1) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, orice acţiuni constând în ameninţări, constrângeri, folosirea forţei sau orice alte mijloace de asimilare, strămutare sau colonizare de persoane, în scopul modificării compoziţiei etnice, rasiale sau sociale a unei zone a ţării sau a unei localităţi.

(2) Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, orice comportament constând în determinarea părăsirii domiciliului, în deportare sau în îngreunarea condiţiilor de viaţă şi de trai cu scopul de a se ajunge la renunţarea la domiciliul tradiţional al unei persoane sau al unui grup de persoane aparţinând unei anumite rase, naţionalităţi, etnii sau religii, respectiv al unei comunităţi, fără acordul acestora. Constituie o încălcare a prevederilor prezentei ordonanţe atât obligarea unui grup de persoane aflate în minoritate de a părăsi localitatea, aria sau zonele în care locuieşte, cât şi obligarea unui grup de persoane aparţinând majorităţii de a se stabili în localităţi, arii sau zone locuite de o populaţie aparţinând minorităţilor naţionale.

Articolul 13

Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, orice comportament care are ca scop mutarea sau alungarea unei persoane sau unui grup de persoane dintr-un cartier sau dintr-un imobil din cauza apartenenţei acestora la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză.

Articolul 14

Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, interzicerea accesului unei persoane sau al unui grup de persoane în locurile publice din cauza apartenenţei acestora la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză.

Secţiunea a V-a
Dreptul la demnitatea personală

Articolul 15

Constituie contravenţie, conform prezentei ordonanţe, dacă fapta nu intră sub incidenţa legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naţionalist-şovină, de instigare la ură rasială sau naţională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnităţii ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunităţi şi legat de apartenenţa acestora la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

Secţiunea a VI-a
Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării

Articolul 16

Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar şi totodată garant al respectării şi aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislaţia internă în vigoare şi cu documentele internaţionale la care România este parte.

Articolul 17

În exercitarea atribuţiilor sale, Consiliul îşi desfăşoară activitatea în mod independent, fără ca aceasta să fie îngrădită sau influenţată de către alte instituţii ori autorităţi publice.

Articolul 18

(1) Consiliul este responsabil cu aplicarea şi controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum şi în ceea ce priveşte armonizarea dispoziţiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.

(2) Consiliul elaborează şi aplică politici publice în materia nediscriminării. În acest sens, Consiliul va consulta autorităţile publice, organizaţiile neguvernamentale, sindicatele şi alte entităţi legale care urmăresc protecţia drepturilor omului sau care au un interes legitim în combaterea discriminării.

Articolul 19

(1)În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul îşi exercită atribuţiile în următoarele domenii:

a)prevenirea faptelor de discriminare;

b)medierea faptelor de discriminare;
c)investigarea, constatarea şi sancţionarea faptelor de discriminare;
d)monitorizarea cazurilor de discriminare;
e)acordarea de asistenţă de specialitate victimelor discriminării.

(2) Consiliul îşi exercită competenţele la sesizarea unei persoane fizice sau juridice ori din oficiu.

Articolul 20

(1) Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârşirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoştinţă de săvârşirea ei.

(2) Consiliul soluţionează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director prevăzut la art. 23 alin. (1).

(3) Prin cererea introdusă potrivit alin. (1), persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecinţelor faptelor discriminatorii şi restabilirea situaţiei anterioare discriminării.

Notă

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 997 din 7 octombrie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 20 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, s-a constatat că dispoziţiile art. 20 alin. (3) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituţionale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării competenţa ca, în cadrul activităţii sale jurisdicţionale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

(4) Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenţei discriminării, cu citarea obligatorie a părţilor. Citarea se poate face prin orice mijloc care asigură confirmarea primirii. Neprezentarea părţilor nu împiedică soluţionarea sesizării.

(5) Acţiunea de investigare întreprinsă de Colegiul director se desfăşoară la sediul instituţiei sau în alt loc stabilit de acesta.

(6) Persoana interesată va prezenta fapte pe baza cărora poate fi prezumată existenţa unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalităţii de tratament. În faţa Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituţional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio şi video sau date statistice.

(7) Hotărârea Colegiului director de soluţionare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării şi cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor, obiectul sesizării şi susţinerile părţilor, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt şi de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac şi termenul în care aceasta se poate exercita.

(8) Hotărârea se comunică părţilor în termen de 30 de zile de la adoptare şi produce efecte de la data comunicării.

(9) Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanţa de contencios administrativ, potrivit legii.

(10) Hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) şi care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

Articolul 21

Prevederile art. 20 se aplică în mod corespunzător în cazul în care Consiliul investighează din oficiu fapte sau acte de discriminare.

Articolul 22

(1) Consiliul este condus de un preşedinte cu rang de secretar de stat, ales de membrii Colegiului director din rândul acestora, pentru un mandat de 5 ani. Preşedintele este ordonator principal de credite. Preşedintele este ajutat în activitatea sa de un vicepreşedinte, ales de Colegiul director dintre membrii acestuia, pentru un mandat de 2 ani şi jumătate.

(2) Raportul anual de activitate al Consiliului se dezbate şi se aprobă de Parlament. Raportul de activitate se depune la birourile permanente ale Camerei Deputaţilor şi Senatului până la data de 15 aprilie a anului următor.

Articolul 23

(1) Colegiul director al Consiliului este organ colegial, deliberativ şi decizional, responsabil pentru îndeplinirea atribuţiilor prevăzute de lege.

(2) Colegiul director este compus din 11 membri cu rang de secretar de stat, dintre care un reprezentant al Grupului parlamentar al minorităţilor naţionale din Camera Deputaţilor, propuşi şi numiţi, în şedinţă comună, de cele două Camere ale Parlamentului.

La data de 02-07-2022 Alineatul (2) din Articolul 23 , Sectiunea a VI-a , Capitolul II a fost modificat de Articolul I din LEGEA nr. 193 din 28 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 643 din 29 iunie 2022

(3) Poate fi numit membru al Colegiului director orice cetăţean român care îndeplineşte cumulativ următoarele condiţii:

a)are capacitate deplină de exerciţiu;

b)are studii superioare absolvite cu diplomă de licenţă;

c)nu are antecedente penale şi se bucură de o bună reputaţie;

d)are o activitate recunoscută în domeniul apărării drepturilor omului şi combaterii discriminării;

e)nu a fost agent sau colaborator al poliţiei politice comuniste;

f)nu a colaborat cu organele de securitate şi nu a aparţinut acestora.

(4) La numirea membrilor Colegiului director se va urmări ca minimum două treimi dintre aceştia să fie licenţiaţi în ştiinţe juridice.

(5) Membrii Colegiului director pot fi revocaţi sau eliberaţi din funcţie numai în următoarele cazuri:

a)demisie;

b)expirarea duratei mandatului;

c)incapacitate de muncă, potrivit legii;

d)dacă au fost condamnaţi definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală;

e)dacă nu mai îndeplinesc condiţiile prevăzute la alin. (3);

f)la propunerea fundamentată a cel puţin două treimi din numărul acestora.

(6)În situaţia în care împotriva unui membru al Colegiului director se pune în mişcare acţiunea penală, acesta se consideră suspendat de drept din funcţie până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti. Dacă prin hotărâre se constată nevinovăţia persoanei în cauză, suspendarea ei din funcţie încetează, este repusă în toate drepturile avute anterior suspendării şi i se achită drepturile băneşti de care a fost lipsită.

(7)În situaţia prevăzută la alin. (5) lit. d) calitatea de membru al Colegiului director încetează de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Articolul 24

(1) Propunerile nominale pentru Colegiul director se înaintează birourilor permanente ale Camerei Deputaţilor şi Senatului, cu 60 de zile înainte de data la care mandatele vor deveni vacante. Propunerile vor fi însoţite de: curriculum vitae, cazier judiciar şi declaraţii pe propria răspundere ale candidaţilor din care să reiasă că nu se încadrează în prevederile art. 23 alin. (3) lit. e) şi f).

(2) Birourile permanente ale celor două Camere ale Parlamentului publică pe paginile de internet ale Camerei Deputaţilor şi Senatului candidaturile depuse şi înaintează propunerile comisiilor permanente de specialitate, în vederea audierii candidaţilor în şedinţă comună. În termen de 10 zile de la publicarea candidaturilor se pot depune la comisiile permanente de specialitate, în scris, obiecţiuni argumentate cu privire la candidaturile depuse.

(3)În urma audierii candidaţilor, comisiile permanente de specialitate întocmesc un aviz comun, pe care îl prezintă în şedinţa comună a Camerei Deputaţilor şi Senatului, până la data la care expiră mandatele.

(4) Candidaturile se aprobă cu votul majorităţii deputaţilor şi senatorilor prezenţi.

Articolul 24^1

(1) Mandatul membrilor Colegiului director se exercită de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Parlamentului de numire a acestora.

(2) Mandatul membrului Colegiului director al Consiliului durează până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Parlamentului de numire a noului membru, dar nu mai mult de 6 luni de la data împlinirii termenului prevăzut de art. 25 alin. (2).

(3) Mandatul preşedintelui şi vicepreşedintelui Consiliului durează până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Colegiului director prin care au fost aleşi noul preşedinte şi noul vicepreşedinte al Consiliului, dar nu mai mult de 6 luni de la data împlinirii termenului prevăzut la art. 22 alin. (1).

La data de 13-04-2020 Sectiunea a VI-a din Capitolul II a fost completată de ARTICOLUL UNIC din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 45 din 9 aprilie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 309 din 13 aprilie 2020

Articolul 25

(1) Membrii Colegiului director al Consiliului sunt garanţi ai interesului public.

(2) Durata mandatului membrilor Colegiului director este de 5 ani, iar numirea acestora se face eşalonat, în funcţie de expirarea mandatelor.

(3)În cazul în care un loc în Colegiul director devine vacant înaintea expirării mandatului, acesta va fi ocupat de o altă persoană numită, conform procedurii reglementate de prezenta ordonanţă, pentru restul de mandat rămas vacant.

(4) Activitatea depusă de membrii Colegiului director pe perioada exercitării mandatului se consideră vechime în specialitate.

(5)În soluţionarea cazurilor de discriminare, membrii Colegiului director au calitatea de agent constatator care aplică sancţiunile pentru contravenţiile stabilite prin prezenta ordonanţă. Aceştia îşi pot delega calitatea de agent constatator persoanelor din aparatul de lucru al Consiliului.

(6) La solicitarea preşedintelui, membrii Colegiului director licenţiaţi în ştiinţe juridice pot reprezenta Consiliul în instanţele de judecată în cauzele ce privesc fapte de discriminare.

Capitolul III
Dispoziţii procedurale şi sancţiuni

Articolul 26

(1) Contravenţiile prevăzute la art. 2 alin. (2), (4), (5) şi (7), art. 6-9, art. 10, art. 11 alin. (1), (3) şi (6), art. 12, 13, 14 şi 15 se sancţionează cu amendă de la 1.000 lei la 30.000 lei, dacă discriminarea vizează o persoană fizică, respectiv cu amendă de la 2.000 lei la 100.000 lei, dacă discriminarea vizează un grup de persoane sau o comunitate.

(1^1) Constituie contravenţie hărţuirea morală la locul de muncă săvârşită de către un angajat, prin lezarea drepturilor sau demnităţii unui alt angajat, şi se pedepseşte cu amendă de la 10.000 lei la 15.000 lei.

La data de 10-08-2020 Articolul 26 din Capitolul III a fost completat de Punctul 2, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(1^2) Constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă:

a)de la 30.000 lei la 50.000 lei neîndeplinirea de către angajator a obligaţiilor prevăzute la art. 2 alin. (5^5);

b)de la 50.000 lei la 200.000 lei nerespectarea de către angajator a prevederilor art. 2 alin. (5^6).

La data de 10-08-2020 Articolul 26 din Capitolul III a fost completat de Punctul 2, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(2) Consiliul sau, după caz, instanţa de judecată poate obliga partea care a săvârşit fapta de discriminare să publice, în mass-media, un rezumat al hotărârii de constatare, respectiv al sentinţei judecătoreşti.

(2^1) Ori de câte ori va constata săvârşirea unei fapte de hărţuire morală la locul de muncă, instanţa de judecată poate, în condiţiile legii:

a)să dispună obligarea angajatorului la luarea tuturor măsurilor necesare pentru a stopa orice acte sau fapte de hărţuire morală la locul de muncă cu privire la angajatul în cauză;

b)să dispună reintegrarea la locul de muncă a angajatului în cauză;

c)să dispună obligarea angajatorului la plata către angajat a unei despăgubiri în cuantum egal cu echivalentul drepturilor salariale de care a fost lipsit;
d)să dispună obligarea angajatorului la plata către angajat a unor daune compensatorii şi morale;
e)să dispună obligarea angajatorului la plata către angajat a sumei necesare pentru consilierea psihologică de care angajatul are nevoie, pentru o perioadă rezonabilă stabilită de către medicul de medicină a muncii;
f)să dispună obligarea angajatorului la modificarea evidenţelor disciplinare ale angajatului.

La data de 10-08-2020 Articolul 26 din Capitolul III a fost completat de Punctul 3, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(2^2) Ori de câte ori va constata săvârşirea unei fapte de hărţuire morală la locul de muncă, Consiliul aplică, în condiţiile legii, oricare dintre măsurile prevăzute la alin. (2^1) lit. a) şi e).

La data de 10-08-2020 Articolul 26 din Capitolul III a fost completat de Punctul 3, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(2^3) Constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 100.000 lei la 200.000 lei neaducerea de către angajator la îndeplinire a măsurilor dispuse de către Consiliu. Plata amenzii nu exonerează angajatorul de aducerea la îndeplinire a obligaţiilor prevăzute la alin. (2^1).

La data de 10-08-2020 Articolul 26 din Capitolul III a fost completat de Punctul 3, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(3) Sancţiunile se aplică şi persoanelor juridice.
(4) Abrogat.

La data de 10-08-2020 Alineatul (4) din Articolul 26 , Capitolul III a fost abrogat de Punctul 4, Articolul I din LEGEA nr. 167 din 7 august 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 713 din 07 august 2020

(5) La cererea agenţilor constatatori, reprezentanţii legali ai autorităţilor şi instituţiilor publice şi ai agenţilor economici supuşi controlului, precum şi persoanele fizice au obligaţia, în condiţiile legii:
a)să pună la dispoziţie orice act care ar putea ajuta la clarificarea obiectivului controlului;
b)să dea informaţii şi explicaţii verbale şi în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;
c)să elibereze copiile documentelor solicitate;
d)să asigure sprijinul şi condiţiile necesare bunei desfăşurări a controlului şi să-şi dea concursul pentru clarificarea constatărilor.
(6) Nerespectarea obligaţiilor prevăzute la alin. (5) constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 200 lei la 1.000 lei.

Articolul 27

(1) Persoana care se consideră discriminată poate formula în faţa instanţei de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri şi restabilirea situaţiei anterioare discriminării sau anularea situaţiei create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru şi nu este condiţionată de sesizarea Consiliului.

Notă

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 818 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze

aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 819 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1)-(3), art. 6 şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 820 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

– Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 821 din 3 iulie 2008 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1), (3) şi (11) şi art. 27 din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) şi art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituţionale, în măsura în care din acestea se desprinde înţelesul că instanţele judecătoreşti au competenţa să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, şi să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Notă

Potrivit DECIZIEI ÎNALTEI CURŢI DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE nr. 10 din 23 mai 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 505 din 5 iulie 2016, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată, instanţa competentă să soluţioneze cererile pentru acordarea de despăgubiri şi restabilirea situaţiei anterioare discriminării sau anularea situaţiei create prin discriminare este judecătoria sau tribunalul, după caz, ca instanţe de drept civil, în raport cu obiectul învestirii şi valoarea acestuia, cu excepţia cererilor în care discriminarea a survenit în contextul unor raporturi juridice guvernate de legi speciale şi în care protecţia drepturilor subiective se realizează în faţa unor jurisdicţii speciale, cazuri în care cererile vor fi judecate de aceste instanţe, potrivit dispoziţiilor legale speciale.

(2) Termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani şi curge de la data săvârşirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoştinţă de săvârşirea ei.

(3) Judecarea cauzei are loc cu citarea obligatorie a Consiliului.

(4) Persoana interesată va prezenta fapte pe baza cărora poate fi prezumată existenţa unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalităţii de tratament. În faţa instanţei se poate invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituţional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio şi video sau date statistice.

(5) La cerere, instanţa poate dispune retragerea sau suspendarea de către autorităţile emitente a autorizaţiei de funcţionare a persoanelor juridice care, printr-o acţiune discriminatoare, cauzează un prejudiciu semnificativ sau care, deşi cauzează un prejudiciu redus, încalcă în mod repetat prevederile prezentei ordonanţe.

(6) Hotărârea pronunţată de instanţa de judecată se comunică Consiliului.

Notă

Decizie de respingere: HP nr. 56/2021, publicată în Monitorul Oficial nr.1071 din 9 noiembrie 2021.

Articolul 28

(1) Organizaţiile neguvernamentale care au ca scop protecţia drepturilor omului sau care au interes legitim în combaterea discriminării au calitate procesuală activă în cazul în care discriminarea se manifestă în domeniul lor de activitate şi aduce atingere unei comunităţi sau unui grup de persoane.

(2) Organizaţiile prevăzute la alin. (1) au calitate procesuală activă şi în cazul în care discriminarea aduce atingere unei persoane fizice, la cererea acesteia din urmă.

Capitolul IV
Dispoziţii finale

Articolul 29

(1) Structura organizatorică şi celelalte atribuţii de funcţionare ale Consiliului şi ale Colegiului director vor fi reglementate prin ordin al preşedintelui Consiliului.

(2)În vederea exercitării atribuţiilor sale, Consiliul îşi constituie structuri teritoriale de control şi de monitorizare.

Articolul 30

(1) Bugetul Consiliului face parte integrantă din bugetul de stat. Proiectul de buget se întocmeşte de Consiliu, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice.

(2) Salarizarea funcţionarilor publici şi a personalului încadrat cu contract individual de muncă din cadrul Consiliului se face la nivelul corespunzător celorlalte autorităţi publice autonome aflate sub controlul Parlamentului, potrivit anexei nr. I la Ordonanţa Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale şi a altor drepturi ale funcţionarilor publici pentru anul 2006, respectiv anexei nr. I la Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, cu modificările şi completările ulterioare.

Notă

**) La data republicării prezentei ordonanţe, salarizarea personalului plătit din fonduri publice este reglementată de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Abrogat.

La data de 01-07-2017 Alineatul (3) din Articolul 30, Capitolul IV a fost abrogat de Punctul 3, Alineatul (1), Articolul 44, Capitolul IV din LEGEA -CADRU nr. 153 din 28 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 492 din 28 iunie 2017

Articolul 31

Prezenta ordonanţă intră în vigoare în termen de 60 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Articolul 32

La data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se abrogă orice alte dispoziţii contrare.

Notă

Reproducem mai jos menţiunea referitoare la transpunerea normelor comunitare în dreptul intern din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 19/2013 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 2 aprilie 2013:Prezenta ordonanţă de urgenţă transpune prevederile Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalităţii de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene (JOCE) seria L, nr. 180 din 19 iulie 2000, şi ale Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalităţii de tratament, în ceea ce priveşte încadrarea în muncă şi ocuparea forţei de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene (JOCE), seria L, nr. 303 din 2 decembrie 2000.
